

Flori de erin

REVISTĂ FEMENINĂ

Anul III.

No. 10.

CUPRINSUL :

Pentru Tineretul Neamului	—	Elena Pop Hossu-Longin
Gânduri creștine	— — —	Prof. Dr. Titus Malai
Să-l chemăm pe Isus	— — —	Dr. Ion Banea
Gonirea după vânt	— — —	Al. Lascarov-Moldovanu
Pace pe pământ	— — —	Cornel Andrea
Cântec de rugă	— — —	A. G. Delafintînele
De dincolo	— — —	M. Theodorian Carada
Cântece de Heruvimi, sonete		V. Flueraș
Noaptea Sfântă	— — —	P. Antoniu Bălibanu
1 Noemvrie	— — —	Tincuța Murguleț
Gloria în excelsis Deo	— —	Myriam
Viziune	— — —	Ionel I. Șugar
Crăciunul nababilor	— —	Ion Berinde
1 Decemvrie	— — —	Aurel Ciocan
Cât poate Dumnezeu	— —	George Perneșiu
Colinzi		
Viața, roman	— — —	Sabin G. Truția
Bibliografie.		
Posta Redacției.		
Posta Administrației.		
Vitrina cărților bune.		

Scopul revistei :

Să apere tineretul feminin — și femeia în general — de imoralitatea ucigașă.

Să dea **nutremânt sufletesc curat**, trecut prin prisma purificatoare a moralei creștine.

Să sădească în inimile tinere „**adevărate flori de crin**” și să le păzească intactă nevinovăția și curățenia lor sfântă.

Să readucă societatea la Isus prin **presa și acțiunea creștină**.

Să apere morală lui Hristos — singura morală adevărată — și să lupte împotriva celor ce o vor ataca

Să vestească pretutindeni deviza Țării noastre : „**Nihil sine Deo**”.

„Flori de crin” se va sili ca întotdeauna să dea sfaturi creștinești pentru mame, ca ele să poată da o **bună educație** fiilor lor : îndrumări pentru soții, ca să fie „**îngerul păzitor**” al familiilor lor ; iar pentru fete va fi o **călăuză dreaptă și sigură**, mai ales atunci, când fără experiență, se vor avânta în mijlocul lumii pline de pericol.

COLABORATORII :

Elena Dr. Aciu, Ion Agârbiceanu, Aurel Aldea, Cornel Andrea, Dr. Ion Banea Ant. Bălibanu, I. Berinde, Dr. Irina Berinde, George Bota, Emil Bran, Dr. Nicolae Brînzeu, Vera Calangiu, M. Theodorian-Carada, Ion C. Cătuneanu, P. Vasile Chindriș. Pr. Toma Chiricuță, Dr. Simeon Chișiu, Prof. N. Comșa, Aug. Cosma, A. G. Delafântinele, Victoria Diamandi, Petru Dulfu, P. Victor Dunca, Filotea Dumbrava, Dr. Gelu Egry, Nicolae Fântânariu, Șerban Filon, Dr. N. Flueraș, V. Flueraș, Prof. Iosif Frollo, Mia Frollo Gala, Galaction, P. Ion Gârleanu, Volunția Dr. Gheție, Dr. Ioan Georgescu, Ovidiu Hulea, Alexandru Ionel, Al. Lascarov-Moldovanu, Dr. Emil Lobonțiu, Dr. Titus Malai, P. Teodor Mateiu, George Matieșanu, Dumitru Mărgineanu, P. Ireneu Merloz, Dr. Domenic Neculăeș, Prof. Dumitru Neda, Dr. Ioan Ossian, Ioan Oșian, George Perneșiu, Vintilă Petrescu-Vranășaj, Elena Pop Hossu Longin, Dr. Ionel Pop, Dr. Romul Pop, Dr. Valer Pop, Dr. Augustin Popă, Septimiu Popa, Olivia A. Poruțiu, Pr. Căp. Dr. Teodor Potcaș, Dr. Emil Precup, Livia Rebreanu-Hulea, George Rednic, Mihail Robu, Florica Sabadâșiu, P. Dr. Coriolan Sabău, Valeriu Gr. Sima, Ioan Tătaran, P. Dr. Aloisie L. Tăutu, Sabin G. Truția, Ilie Vetîșan, Sorica Vlădescu, Prof. Ioan Vultur.

Redactor :

P. Teofil A. Bălibanu.

Secretar de redacție :

Iuliu Bojan.

Administrator :

Cornelia Petrișin.

ABONAMENTUL : Pentru studențime 100 lei anual
 „ particulari 120 „ „
 „ instituții și societăți 200 „ „
Abonament de încurajare . 300 „ „

**Primește un abonament gratuit pe un an
 ori cine va câștiga cinci noi abonamente,**

iar celui ce va câștiga două abonamente noi, i-se reduce abonamentul propriu la jumătate. Abonamentul gratuit și reducerea la $\frac{1}{2}$ se câștigă numai după ce se trimite suma totală la Administrația revistei.

În chestiuni de administrație (abonamente, etc.) vă rugăm să scrieți pe adresa *Doamnei Cornelia Petrișin, Șimleul-Silvaniei.*

În chestiuni de redacție să vă adresați *Păr. Teofil A. Bălibanu*

Flori de crin, revistă feminină **Șimleul-Silvaniei**. Apare lunar, cu excepția lunilor Iulie și Aug.

Reviste

Amicul Școlăii, Cluj, Redactor : **Marian Sasu.**

Astralis, Craiova. Str. Anton Brăiloiu nr. 4. Ioan M. Russu.

Biru'nța. Director : **Nic. Gr. Cristofir.** Red. și Adm. Călărăși-Ialomita str. Știrbei Vodă 42.

Blajul, Redactor : **Nicolae Comșa.** Red. Blaj str. Reg. Ferdinand 23.

Brazda literară. Buc str. Fierari 13. et. II. Dir. : **Gh. Popescu-Gorj.**

Bunul Păstor. Redactor : **Păr. can. Emil Bran,** Oradea, Dim. Cantemir 4

Catedra. Galați str. Cuza Vodă 45. Director : **D. T. Faur.**

Cele trei Crișuri. Director : **George Bacaloglu.** Oradea str. Reg. Ferdinand 11.

Clasa IV. B. Cluj str. Fântânele 55 Red. : **E. Chencinschi.**

Colinda. Red. I. Petcu, Cavadienești j. Covurlui.

Curierul Creștin. Cluj. Episcopia română unită

Redactor **Păr. Dr. Virgil Bălibanu.**

Cuvântul bun. Buc. IV. Patriarhie. Red. : Pr. Dr. **Olimp N. Căciulă.**

Cuvânt moldovenesc. Chișinău Bdul Reg. Carol II. 67.

Cuvântul Adevărului. Mănăstirea-Bixad, j. Satu-mare Red. **P. Augustin Pop.**

Dacia Creștină. Iași. Str. Ștefan cel Mare 56 În renumitul institut : «Presa Bună».

Ecoul Pădurilor. Buc. II. Popa Tatu 41. Dir. : **Florea Căruntu.**

Farul Nou. Buc. str. Gen. Berthelot 19. Red. : **Anton Vlad Frollo**

Fântâna Darurilor. Buc str. Cătuneanu 39. Director : Pr. **Toma Chiricuță.**

Foia noastră. Cluj str. Reg. Maria 36. Red. **Septimiu Popa.**

Gazeta Făgărașului. Piața Unirii 26.

Red. : **Val. Crișan.**

Grai Moldovenesc. Iași. Lascar Catargiu 55. Dir. **A. G. Delafântinele.**

Graul Dâmboviței. Revizoratul școl. Târgoviște.

A Hirnök. Cluj. Tip. S. Bonaventura.

Ideea națională. Buzău Str. Ștefan cel Mare 24. Red. Av. **N. N. Manolescu.**

Înainte! Buc. 6. str. Meteor 53. Dir. : **V. Petrescu.**

Inmuguriri. Fălcieni. str. I. Creangă 35. Red. : **M. D. Havriș și I. Lungu.**

Înșirte Mărgărite. Iași. Șc. prim. «Trej Ierarhi».

Izvoarașul. Bistrița-Mehedinți, Of. T. Severin. Red. Pr. Dumitrescu-Bistrița.

La Vie Politique et Littéraire. Buc. str. Vitorului 95. Dir. : **Pavel Al. Macedonski.**

Lanuri. Mediaș. Str. Armurierilor 8.

Lumina Creștinului. Iași. Institutul „Presa Bucă” Str. Ștefan cel Mare 56. Dir. Dr. Ant. Gabor.

(Continuare vezi la pag. 15.)

FLORI DE CRIN

REVISTĂ FEMENINĂ

NIHIL SINE DEO

REDACTOR RESPONSABIL :
P. TEOFIL A. BĂLIBANU

LĂUDAT SĂ FIE ISUS

PENTRU TINERETUL NEAMULUI

Zilele aceste, a apărut în marele cotidian „Universul”, un articol care m'a impresionat profund. Pentru ca ideile salvatoare, cari se cuprind în acest articol, să fie cunoscute în cercuri cât mai largi, îl reproduc aici, în valoroasa*) revistă „Flori de crin”, având, aceasta, o mare misiune de educație sufletească.

Țin ca în aceste zile de cras materialism, să invocăm cât mai des vremurile de altă dată, când moravuri severe și de înalte concepții, formau structura sănătoasă a societății românești. Și cu deosebire țin, ca tineretul neamului, nădejdea lui de totdeauna, să se inspire din acea atmosferă eterică, cu orizonturi cristaline, cari dominau acele vremuri de binecântată amintire.

Că s'a putut afirma neamul nostru, în mijlocul tuturor vicisitudinilor timpurilor grele, ce-a străbătut în lungul său calvar de secole, se datorește integral concepțiilor de înaltă etică, cari formau signatura trecutului nostru.

Erau adevărate dogme mântuitoare, statorite de înaintașii noștri, pentru toată suflarea românească, cari obligau toate conștiințele la moravuri austere și desăvârșită cinste, pe toate arenele vieții noastre publice. Și de aici nu se admiteau tergiversări și abateri; oricine trebuia să se subordoneze înaltului areopag, cu structura de granit și oțel.

În familie era o îngrijire sufletească superioară, unde tinerele mlădițe erau ținute în frica Domnului și cinstirea deaproapelui; în școală, dascăli, căliți în toate virtuțile religioase și civice, impregnau sufletelor primitoare ale copiilor, acele adevăruri veșnice, cari să le servească de merinde călăuzitoare toată viața.

Cu astfel de bază pregătitoare, ajungea tineretul la școalele superioare. Aici îi aștepta un nou teren, unde se formau individualități și caractere, cari aveau menirea de a-i pregăti pentru viața publică a națiunii lor.

Dacă răscolim almanahalele diferitelor societăți studentești de pe vremuri, vedem cu câtă râvnă și ardoare, acești „copii ai nimănu” de sub oblăduiri dușmane, se străduiau să se pregătească pentru misiunea lor viitoare. Călăuziți de înalte idealuri, acești tineri inzeștrați cu merindea sufletească, adusă dela căminurile părintești și dela școlile pregătitoare, urmăreau țeluri și ținte bine determinate, pentru chemarea ce îi aștepta, în mijlocul unui popor prigonit. Acest tineret, care nu putea aștepta dela nimeni nimic, decât dela destoinicia sa proprie, în atmosfera

curată a înflăcăării sale tinerești, depunea uriașe eforturi de-a se instrui — în cadrele acestor societăți — cu cât mai multe cunoștințe, cultivând, pe lângă conferințe folositoare din toate domeniile, cântul și poezia românească și, peste tot, toate ramificațiile literare, cari să le asigure un cuvenit prestigiu în viața publică.

Așa a eșit, apoi, acea pleiadă de bărbați intelectuali, cari au avut chemarea de-a reprezenta cauza mare și sfântă a Neamului Românesc, în mijlocul luptelor multe și grele.

Lozinka acelor vremuri era: „brechen aber nicht biegen”, Oricine ieșea pe „forum”, trebuia să fie caracter de granit, căci altfel era caterisit și scos, ca trădător de neam, de pe arena vieții publice.

Ca una, care am trăit acele vremuri, când cinstea și caracterul integral era singura pavază și scut al nostru, cari insuflau respect și admirație dușmanilor haini, mă simt îndemnată a pune sub ochii tineretului nostru, minunatele învățături cari le poate trage din articolul: „Alte vremuri, altă educație”, ce lasă să urmeze:

„Acum, când se discută detaliile furniturii de armament dela Skoda, când se diseacă atâtea chestiuni de trafic și de luare de mită, când vedem cum dispăre decența din mai toate acțiunile omenești, scrisoarea de mai jos ne dă măsura reală a contrastului față de alte vremuri.

Ofițerul de artilerie Al Tell (mai târziu generalul Tell) trimis într'o misiune de recepționarea unei cantități de armament, scrie tatălui său:

Steyr, 28 Novembrie 1881.

Scumpe tată,

Mulțumesc foarte mult pentru felicitările ce mi trimiți cu ocazia aniversării născerii mele precum și pentru cei douăzeci lei.

Sunt foarte fericit că aprobi purtarea mea și mă voiu sili totdeauna să mergu pe urmele dumitale, iubite Tată..

Zilele acestea am fost neconținut pe drum între Viena și Steyr, însărcinat fiind de minister a mă înțelege cu ministerul de resbel austriac, pentru comandarea a zece baterii complete de artilerie de câmp, de bronz-oțel Uchatius; dar relațiile noastre fiind cam întinse în urma discursului thronului, am fost nevoit a amâna aceasta înțelegere, și aș fi foarte mulțumit dacă nu am reuși să obținem materialul

*) N. Red : N'am omis acest cuvânt, pentru autoritatea deosebită a distinsei Matroane, fiica marelui Gheorghe Pop de Băsești, Autoare a articolului prezent, ca nu cumva să o supărăm, deși, în alte articole cari ne servesc și în cari se încadrează astfel de păreri asupra modestei noastre Reviste, le omitem.

dela Austriaci, căci am incurca fără nici un folos, sistemul nostru de guri de foc, și am plăti mai scump un material mai prost. M'am întors de eri la Steyr ca să supraveghes mai de aproape fabricarea care rămăsese cam înapoi și sper să putem termina peste vreo două trei luni.

Am văzut cu plăcere, din scrisorile surorilor, că dumneata ești sănătos.

Sărut mânele, scumpe, Tată din partea lui Lily și a iubindului dumitale fiu.

Al. Tell.

Un ofițer de artilerie, membru în comisia de recepționare a armamentului, căruia tatăl său, fostul ministru Tell, îi trimite 20 lei?

Astăzi, ce scene pitorești s'ar descrie cu felul cum furnizorii copleșesc cu cadouri, blănuri și bijuterii pe anumiți recepționați cari uită datoria și demnitatea lor.

Un fiu, om în vârstă, ofițer, care scie atât de respectuos tatălui său! Dar era în 1881!

Astăzi, certuri în familii, lipsă de respect, procese penibile, cari arată cât de mult am dat înapoi în ce privește sufletul și educația. Maeștrii educatori, părinții, nu au nimic de zis?

...Inutil să mai lungim șirul comparațiilor cu actualitatea. Am avea de înregistrat lucruri atât de triste și atât de dureroase, în cât ne mulțumim se șoptim cu nuanța unui suspin de regret: Alte vremuri, altă educație!"

Scump tineret al neamului meu, te rog cu toată dragostea caldă ce ți-o port, să pui la inimă tot ce vei desprinde din acest articol inspirat de binele tău. Tu ești nădejdea viitorului, fă, ca prin virtuțile tale, acest viitor să fie mare și strălucit, demn de trecut!

Elena Pop Hossu-Longin.

GÂNDURI CREȘTINE ÎN FAȚA UNUI CONGRES MEDICAL.

Asistând la ședința inaugurală a impozantului Congres al Societății române de neurologie, psihiatrie, psihologie, și endocrinologie din Cluj dela 14 Octombrie a. c. în cuvântul ce l-am spus pentru Biserica unită, mi-am reamintit de o întâmplare dela clinica universitară din Maryland (America).

Un tată aduce un băiat la vizita profesorului psihiatru de renume mondial deta clinică. Se constată că băiatul nu e surd. Apoi profesorul întreabă: Dar, cunoaște valoarea banilor? Nu, e răspunsul tatălui. Dar, știe să se roage lui Dumnezeu? Măcar prin semne?... Nu știe. Profesorul adresându-se celor câteva sute de doctoranzi le spune: Lipsa facultății intelective și morale este caracteristica sigură a idioteniei. În special rugăciunea este tot așa de firească pentru un copil, precum e dorința de a mânca.

Savantele cercetări, dintr'un program de congres medical, privesc sănătatea trupească a celei dintâi dintre creaturi: omul.

Medicina studiază metodele menținerii sănătății trupești, credința susține construcția spirituală metafizică, ori mai bine supranaturală a fericirii de azi și de mâine a aceluiaș om făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Credința este „macrobiotica aeternitatis“.

Imi închipui că în opera mare pe care doctorii psihiatri o îndeplinesc în vasta asistență socială a omenirii, devastată de boale prin clinicele cari ascund atâtea lacrimi și idealuri înfrânte, dănsii fac cercetările și caută balzamlul de vindecare cu acest clasic gând alui Platon: „Filosofia începe cu admirarea!“ În țesuturile fine ale neuronilor ei văd minunea nepătrunsă a creației lui Dumnezeu.

El, Dumnezeu, ne dă în seamă omenirea suferindă, identificându-se cu ea. Tot ce facem unuia din acei mici... flămânzi, goi, bolnavi, robi, lui Cristos Dumnezeu îi facem.

Un sf. Francisc de Assisi, reprezentant al idealului spiritual creștin, se întâlnește în leprozeria din Gubbio cu doctorii precum citim în documentele contimporane, așa Bonaventura „Legenda major“ — și sub comanda-mentul legii supreme a creștinismului, iubirea, spală picioare leproase, curăță puroaie, pansează răni și

depune un sărut pe ranele mortale. El, care fiind fiul unei familii bogate, fugea și de mirosul putrefacției, adus de vânt dinspre spital, alergând în goana nebună a calului, pe șesurile Umbriei.

Este logic, că în istoria Bisericii găsim un ordin religios, cavalerii sfântului Lazar, cu destinația exclusivă de a griji pe leproși, prin cele vreo 19.000 case de leproși din veacul XIII. Asemenea zeci de mii de martiri ai carității creștine, exercitată în numele lui Isus Cristos.

Nu este puțină admirația noastră, a îndrumătorilor spirituali, preoții, în fața personalității formidabile a unui savant de talia regretatului dispărut, — cunoscut mie și personal —, Drul N. C. Paulescu profesorul fiziolog, care a ridicat atât de mult numele medicinei românești prin invenții și lucrări epocale, dar în acelaș timp a dorit să-și odihnească — după moarte — capul său scump pe treicolorul național și să aibă deasupra capului un crucifix, în care știa să creadă așa de profund, acest om al științei medicale, aproape regăsind adevărul Bisericii Catolice. Și, mai admirăm sensul profund spiritual și creștin al cuvintelor ce obicinuia să le adreseze doctorilor din asistența sa, zicându-le adesea: Fraților, de câte ori vă apropiați de un bolnav, să știți și să fiți adânc convinși, că aveți să tratați pe însuș Cristos Dumnezeu.

Prin această concepție de viață, acest admirabil profesor și educator, a intrat în galeria savanților apropiați de Dumnezeu, cum era un Pasteur, Linne, Lavoisier, Cauchy și ceilalți nenumărați.

Deasupra unui congres medical pot, prea bine, să planeze și gânduri creștine.

Dr. Titus Malai.

Recomandăm foarte călduros toate cărțile, pe cari le dăm la: „Vitrina Cărților Bune“. Din rândul cărților sosite și cunoscute Redacției am așezat în „Vitrină“ numai pe acelea, pe cari le poate recomanda o revistă moral-creștină, cum se silește a fi „Flori de crin“. Pentru ca aceia, cari vor vrea să-și formeze o bibliotecă personală, mai ușor să-și poată alege cărțile potrivite situației și statului propriu, le-am împărțit în mici grupuri, cari privesc mai deaproape pe preoți, doamne, tineret etc.

Vezi „Vitrina Cărților Bune“ !...

SĂ-L CHEMĂM PE ISUS IN VIAȚA NOASTRĂ

Peste lume bate vânt de nebunie și necredință. În involburarea lui ridică tot mai sus gunoaiile imoralității, care sălășluiau alătura de vieța cea curată.

Se avântă în înălțime ca un sul de murdărie și apoi se împrăștie, întunecând întreaga zare. În această atmosferă, morala rămâne o poveste, căreia nimeni nu-i mai dă vre-o ascultare, credința este un articol bun pentru mulțimea proastă și neroadă, un fel de anestezie, care să-i adoarmă simțurile; învățămintele sfinte scoase din Evangelia lui Hristos, sunt zeflemizate și arun cate la coș, ca niște hârtii, Biserica primește tot mai viguroase atacuri din toate părțile și pe deasupra tuturor inventatorii moderni se grăbesc să ridice altă axă, care să călăuzească și să sprijine vieța intimă a lumii.

Câte chinuri, eforturi și muncă pentru stabilizarea acestei noi așezări și totuși nu s'a reușit până acuma, decât să se mărească desordinea atât în lumea materială, cât mai ales — și aceasta e important, în domeniul spiritual.

Trăim astăzi vremurile unui nou turn alui Babel, când pedeapsa divină însă nu se manifestă prin incurcarea limbilor, ci prin aceia a cugetelor.

Iată tabloul haotic, care stăpânește astăzi lumea.

*

Cu toate că în mod conștient s'a ajuns la această situație, lumea totuși trăește în nesiguranță; o neliniște internă o macină, o frământă, își caută echilibrul, pe care l-a pierdut, vrea cu tot dinadinsul să recâștige situația de încredere de altă dată, să se refacă.

Până la această stare, care se tot îndepărtează, dorința generală caută cel puțin explicații, amăgiri dătătoare de speranțe. Și aceste lămuriri îmbrăcate în haine savante și cu pretenții de teorii și legi scoase din natura lucrurilor, moșite de oameni de știință cu renume mare, vin una după alta, să dovedească cauza relelor și a situației.

În felul acesta au apărut o serie nesfârșită de crize, drept generatoare a celor arătate.

Așa avem: criza economică, criza socială, criza familiei, a școlii, a învățământului, a tineretului etc. Într'un cuvânt, este de acord lumea întreagă, că trăim vremuri de criză. Și atunci s'a pornit lupta de refacere, de a-ne scoate de sub puterea acestei hidre teribile, care planează deasupra noastră, cu mii de brațe înfricoșătoare.

Incerările de remediere și eforturile care se fac, de a eși din situațiunea aceasta, poartă în ele nota unui tragic ridicol. Pentru că nimeni nu vrea să urmărească cauza adevărată a acestor fenomene. — Cercetând puțin ar găsi repede, că originea tuturor relelor, care ne bântuie, nu sunt datorite materiei, ci sunt rezultatul exclusiv al unei grave *crize sufletești și a lipsei de credință*.

Lipsește sufletul din viața de acum, lipsește credința creștină a Mântuitorului. Toate necazurile zilelor noastre și toate crizele își au izvorul aici și tot aici își găsesc și îndreptarea. Porunca vremii, porunca mântuitoare este: *înapoi la Biserică!*

În locul falșelor învățături, impregnate cu duhul rău al masoneriei, ucenica satanei, *învățătura lui Hristos*.

În locul necredinței și al libertăților ucigătoare de trup și suflet, *credința creștină cu binefacerile ei. Să-l chemăm pe Isus în gândurile și acțiunile noastre.*

Singurul drum, care ne poate duce la limanul izbăvirei și al liniștei. — Pornind cu credință în numele Lui, vom învinge. Vom birui toate crizele, vom găsi din nou echilibrul necesar. Dar numai cu El. *Căci Isus este: „Calea, Adevărul și Vieța.*

Dr. Ion Banea.

GONIREA DUPĂ VÂNT.

Il urmăream, cum aleargă pe străzi, prin sălile de judecată, prin lungile coridoare ale ministerelor, peste tot..

Totdeauna era grăbit și cu fruntea întunecată, ca și cum gânduri grele i-ar fi tulburat cugetul.

Se certa în dreapta, răspundea în stânga, — o pornea cu grăbirea spre altă țintă, — se urca din goană în tramvai, dădea lumea într'o parte din cale-i, lăsând să i-se fluture în vânt haina descheiată.

Il vedeam mai ales la Tribunal.

Fără să vreau, într'o zi l'am cunoscut.

De îndată, a început a-mi spune taina lui:

— „Acum o lună am făcut o afacere splendidă... Am pândit clipa potrivită — și am dat lovitură. Se vindea casa unui bogătaș scăpătat și era rost de învârteală. Am dat pe unde-a trebuit, am uns cu... ceva parale o osie, care scârțâia, — am dat deoparte o împotrivire, ce mi se iscase în cale — și am isbutit... Am cumpărat casa mai pe nimic... Ce crezi? Așa se fac treburile... Cu bani mulți cumpără case toți proștii...”

— „Și pe urmă?” l-am întrebat fără voie.

El a răs — și a urmat:

— „Ceva și mai trașnic... Am vândut-o... Destul să-ți spun că am câștigat de trei ori cât am dat. Pe urmă, m'am repezit asupra caselor unei vădane. Avea nevoie — i-le-am luat pe nimic. Iar din vânzarea lor, am „realizat” de zece ori banii dela început...”

— „Și pe urmă?”

— „Ehe!... E ceva grandios... Am mirosit un deva un năcaz mare — și un imobil și mai mare... Asta lucrez acuma. E vorba de averea unor minori... Mai trebuie puțin și dau gata pe tutore... Acolo, — un fleac de bacșiș și l-am cumpărat...”

— „Și pe urmă?”

— „He-he!... Pe urmă, pun mâna pe o avere de-o sută de ori mai mare, de cât aveam acum un an...”

— „Și pe urmă?”, — l-am întrebat, cu gândul cine știe unde..

Omul meu a rămas cu gura căscată — și deodată nu mi-a răspuns nimic.

Apoi, mirat:

— „Cum adică?... Pe urmă... altă afacere...”

— „Și pe urmă?”

Omul mă privi ciudat, dar și încurcat în sine... Oprindu-mă puțin, îl întrebai:

— „Ai copii?”

— „Nu...”

— „Ești însurat?“
 — „Nu...“
 — „Ai de gând să ridici ceva cu averea
 aceasta?“
 — „Nu...“
 — „O strângi pentru cineva, — pentru vreo
 instituție?“

— „Nu...“
 Atunci, prietene, de ce această alergare — și atâta
 nelegiuire?“ — l-am întrebat căscând ochii asupra lui.

Omul a rămas acolo la răscrucea întrebării
 mele, cu brațele în jos — și cu privirea dusă către
 mine...

Am șoptit, atunci, cu suspinare grea și cu cuget
 de rugăciune către cer:

— „Doamne-Doamne, drepte sunt vorbele pro-
 fetilor tăi, și adevărată zicerea că deșarte sunt căile
 acestei vieți, iar faptele oamenilor, alergare după vânt...“

Al. Lascarov-Moldovanu.

PACE PE PĂMÂNT...

Cântarea din noaptea sfântă — și realitatea

... A fost odată, când omul locuia în para-
 dis. Dar' nu mai este; și cine știe de va mai fi
 vre'odată: un episcop a scris în pastorală sa din
 1914. la începutul războiului mondial: „A fost și
 va fi război, cât va fi om pe pământ“.

Încă numai 15 ani au trecut dela războiul
 cel groaznic și altul se pregătește și mai înfricoșat.

Dar' și când nu e „război“, ci e „pace“ în-
 tre popoare, pacea este numai relativă. În sînul
 națiunilor, în internul țărilor, partidele politice se
 ceartă, se întrec, se calomniază, se încaieră în
 lupte „de răsturnare“; naționalitățile se ghon-
 tesc, se acuză reciproc, se oprină una pe alta.
 Țările, națiunile, și dacă nu se bat cu arma, cu
 tancurile, cu gazele asfixiante, se întrec totuși una
 cu alta în întrecere neloyală, se aleșuiesc, se pă-
 gubesc reciproc; tăciunari, anarhiști, aranjază
 atentate, ucid cu bombe, cu mașinării infer-
 nale, cu revolverul; bolșevicii tind să comunizeze
 lumea cu orice preț, neallegând cât de puțin mij-
 loacele: întemnițare, spânzurare, împușcare: „fier
 și foc“, aplicând z'lnic spre „fericirea“ omului.
 Răufăcători, criminali, bandiți, ațin drumul oame-
 nilor pacinici; hoți, dușmani, oameni stricați folo-
 sesc întunerecul pentru păgubirea, asuprirea dea-
 proapelui și pentru îndestularea patimilor cu stri-
 căciunea altuia. Nici vecinii, nici frații și surorile
 nu trăiesc în pace...

...Când am citit primadată psalmii lui David
 — abia copil adolescent — nu înțelegeam și n'am
 înțeles nici în viață, multă vreme, pentruce amin-
 tește marele profet și împărat atât de mult, în
 psalmi, de dușmani, de vrăjmași; pentruce cere
 atât de insistent ajutorul „Atotputernicului“ întru

apărarea sa de dușmani. Când eram preot în „cura
 aminorum“ nu pricepeam pentru ce veneau și
 se plîngeau atât de des enosașii, de dușmanii;
 cereau să le cetesc „Psaltirea“ împotriva dușma-
 nilor lor. Ii refuzam, nu-i credeam.

Acum pricep. M'am convins. Am experiat.
 Oamenii nu-și dau pace unul altuia. Se pâresc,
 se dușmănesc, se calomniază, emulează, tind după
 ranguri, măriri, stări și bogății, nu aleg mij'oa-
 cele, ajung până la cuțite și până la motto:
 „Evangelia mea este pumnalul“... mărturisit și
 nemărturisit.

... Și atunci ce se alege de conținutul și în-
 țelesul cântării ingeresti din noaptea sfântă?!
 „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pă-
 mânt pace, între oameni bunăvoire“?!

Ingerii vestesc deodată cu marele eveniment
 al nașterii Mântuitorului și pacea pe pământ. —
 Prorocirea lor însă nu se împlinește. Ori: altfel
 trebuiesc traduse, interpretate, sau înțelese
 cuvintele Ingerilor?!?...

De fapt se și discută chestiunea traducerii
 pasagiului, „pe pământ pace, între oameni bună-
 voire“. Strict luat după textul original, în care
 s-a însemnat textul cântării corului Ingerilor, după
 părerea unor exegeți, acest verset trebuie tradus
 așa: „pre pământ pace oamenilor de bunăvoire“.
 Adevca după cuvântul pace nu se pune virgulă, iar
 în loc de „între oameni bunăvoire“ se traduce co-
 rect așa: „oamenilor de bunăvoire“ într'o propo-
 ziție — ceace e cu totul altceva. Adevca nașterea
 Mântuitorului a adus pacea oamenilor de bună-
 voire. Mai nainte aceasta pace lipsea de tot și
 oamenilor de bunăvoire. Acuma se aduce pentru
 aceștia, pacea.

Faptele concrete; starea omenimei de tot-
 deauna ne îndrumă să primim de corectă tradu-
 cerea acestor exegeți cu: „pace pe pământ, oame-
 nilor de bunăvoire“, și nu pe acea a celor cu
 „pe pământ pace, între oameni bunăvoire“, care e
 în uz.

Ori: pentru oricare formă de traducere, cu-
 vintele de bunăvestire ale corului Ingerilor din
 noaptea sfântă au înțelesul; s-a născut Mesia cel
 mult așteptat; prin El veți avea învățătura de a
 preamări pe Dumnezeu după demnitatea Sa înaltă;
 veți avea învățătura, după care, dacă vă veți în-
 drepta viața, dacă veți avea iubire — bunăvoire —
 unul față de celălalt, cum se cade între frați, între
 fiii aceluiași părinte, veți avea pacea, cel mai scump
 dar pentru om, condiția de căpetenie a îndestu-
 lirii și a fericirii. Pân'acuma n'ați avut aceasta
 învățătură; dar pecum nu vă ridică Dumnezeu în
 împărăția Sa, fără a vă opinti, fără a conlucra și
 voi; tot așa nu veți avea nici pace, de nu veți

lăsa orice răutate din sufletul vostru, nu vi țî avea dragoste, *bunăvoire* frățească neamestecată cu nici o patimă, cu nici o umbră de răutate.

Condiția mai îndepărtată a păcii pe pământ, Mesia, s'a născut Conația nemijlocită a ei însă: bunăvoirea frățească, curată e departe de sufletele oamenilor!... *Tot atât de departe este și pacea pe pământ...*

Ci; Doamne, „ceace este cu neputință oamenilor, este cu putință înaintea Ta“ !!

Cornel Andrea.

CÂNTEC DE RUGĂ.

*Adună-mă din ploii și din ninsoare
Și mă sădește'n glastra Ta albastră,
Să mă ridic netemător spre soare
Cântându-Ți basme albe sub fereastră.*

*Pornește-mă spre lumea bucuriei
Să nu mai știu de toamne și de erni,
Și 'n trilirile dragi a ciocârliei,
Pe frunte, sîta anilor să-mi cerni.*

*Invață-mă să uit zădărnicia
Ce-mi cade tot mai trudnică pe umeri,
Și 'n clipa când mă chiamă pribegia,
Nopțile pustii să mi le numeri.*

*Oprește-mă dîn drumul rătăcirii
Și fă-mi lângă prăpastie un semn,
Să uit de suferința răstignirii,
In satul cu biserica de lemn.*

*Adună-mă din plâns și din durere
Și pașii mi-i îndrumă spre liman,
Și visu-mi ce se stânge în tăcere
Mai dăruiește-L, Doamne, cu un an.*

A. G. Delafintînele.

CE VEDERE.

(Colindă)

*Ce vedere minunată Păstorii cum auziră
Lângă Viflaim s'arată, Spre lăcașul sfânt porniră,
Cerule Strălucea, Unde au aflat
Ingerul venea, Pruncul minunat
Pe rază curată. Și îl preamăriră.*

*Păstorilor din câmpie El este Păstorul mare,
Le vestește bucuria. Turmă ca el nimeni n'are.
Că'ntr'un mic lăcaș, Noi îl laudăm,
Lângă acela oraș Lui ne închinăm
S'a născut Mesia. Cu credință tare.*

DE DINCOLO...

(Sfârșit.)

În Ziua de 28 Septemvrie 1901 m'am dus la Craiova să pledez într'un proces al Creditului. Pe vremea aceea nu erau trenuri directe București—Vârciorova, ci numai un tren București—Craiova în legătură cu altul Craiova—Severin. La ele, însă, se atârna un vagon de dormit, ce mergea astfel din București la Severin și înapoi. Trenul dela Severin sosea la Craiova pe linia a treia, la ora 8. Pe linia aceea rămânea vagonul de dormit până la ora 10, când se forma pe linia întâi trenul pentru București, de care lega în urmă și vagonul Companiei Internaționale.

Cu câteva minute înainte de 8, am fost în gară și cum a venit trenul, am rugat pe conducător să-mi facă patul, ca să mă culc. Mi-a făcut pe plac și s'a dus în Restaurant. Eu m'am desbrăcat și m'am culcat. Abia mă urcasem în pat, când aud pe cineva că se sue în vagonul, în care nu mai era nimeni.

Desigur mi-am zis, trebuie, să fie un călător, care ca și mine vrea să se odihnească mai devreme: m'am mirat, doar, că nu s'a dus să caute pe conductor în Restaurant. Și mai mult m'am mirat că după ce a văzut că nu e conductorul în compartimentul său, umblă pe coridor, deschizând pe rând toate compartimentele. Însfârșit călătorul se oprește în dreptul ușei dela compartimentul meu. Cum eram deștept, l'aud cum brichisește la clanta ușei, pe care o știam închisă de mine, de n'am priceput cum a putut să o deschidă. Eu trăseseam perdeaua deasupra lămpii așa, că nu puteai recunoaște decât că era o cocoană ce intrase la mine, mărunțică, cu manta de călătorie pe umeri și cu voal pe obraz. Mă ridic în sus și când ajung în dreptul lampei o privesc și văd, că era Angela Lascar. O secundă m'am bucurat, dar imediat m'am recules că Angela Lascar era în București. Desigur o semuiesc, mi-am zis și dau să mă uit mai bine la indiscreta mea vizitatoare. Dar atunci doamna voalată s'a transformat într'un abur cenușiu și s'a ridicat în sus. A murit Angela, mi-am zis și când am ajuns acasă la 5 dimineața, primul cuvânt a fost să întreb ce e cu ea. Murise în ajun, de dimineața, cu zece ore înainte de a mi se fi arătat mie în gara Craiovei.

Soția lui Vasile Lascar era bolnavă de cancer, dar nu mă așteptam la un sfârșit atât de repede al ei.

Acuma alta dela moartea lui Vasile Lascar. În ziua când a murit, 23 Martie 1901, după ce a fost împărțit cu Sfintele Taine, eu m'am scoborit cu fiu-său Ștefan în Bibliotecă.

În rafturi zăresc un exemplar elegant din „Imitation de Jesus“, pe care i-o adusesem, ca s'o deschidă în 1896, când a intrat întâiaș dată în guvern. Îl iau dela loc și-mi ridic mintea la Domnul, rugându-l să-mi spună un cuvânt. Apoi deschid cartea și citesc:

„Si vous faites dependre vôte paix de quelque personne a cause de l'habitude de vivre avec elle et de la conformité de vos sentiments, vous serrez dans l'inquiétude et le trouble. Mais si vous cherchez vôte appui dans la verité immuable et toujours vivante, vous ne serrez points accablé de tristesse quand un ami s'éloigne de vous“.

Cu ochii scăldați în lacrimi, am trecut cartea lui Ștefan Lascar, să citească și el rândurile de mai sus. — „C'est vraiment étrange!“ A exclamat

el. Nici unul din noi nu știam în dimineața aceia că, în acele rânduri sunt singurele cuvinte, din toată cartea, care se referă la moartea unui prieten; așa cum am constatat mai târziu cercetând-o foaie cu foaie.

Cu vre'o trei ani înainte am plecat la Bârlad, ca să văd ce mai era cu moșia, ce aveam în acel județ. M'am culcat în vagonul de dormit și am visat că trecusem de Bârlad, de mă înbrăcasem de grabă ca să mă scobor la o stație mică, din care am telegrafiât lui Nicolae Crețu, să vie cu trăsura să mă iee. L'am văzut chiar venind într'o birje cu cai vineți. M'am deșteptat speriat și am sărit la fereastră să văd unde suntem. Eram în Tecuci. Am readormit liniștit că nu mi-se izbândise visul. Dormeam dus, când conductorul deschide ușa și mă deșteaptă. — Ne apropiem de Bârlad; îl întreb. — Vă rog să mă erțați, că nu știu cum s'a putut întâmpla lucrul ăsta, fiindcă niciodată nu am pățit, până acuma, așa ceva. Am trecut de Bârlad. — Știam dinainte de Tecuci că va fi așa, îi răspund. — A fost fără voia mea, vă rog să nu mă reclamați. — Fii pe pace! Am visat că n'o să mă pot scobori în Bârlad. M'am îmbrăcat într'o fugă și m'am scoborât în gara Banca. Crețu, chemat telegrafic, a venit într'o birje cu cai vineți, tocmai așa cum visasem.

Eram în Nămăești și în noaptea de 27 spre 28 Sept. 1916. Mă visam în București. Se făcea că eșisem din Str. Regală și am luat-o pe Bdul Brătianu, ca să merg în Pitar Moșu, la Unchiu. În dreptul caselor lui Piliidi, în care locuia pe atunci Victor Antonescu, mi-a eșit înainte o pretenă din copilărie. Era îmbrăcată într'o rochie de atlas roșiu cu patru volane late de dantelă neagră pe ea. M'a luat de mână și trecându-mă printr'o grădină frumoasă, ce se ținea de acolo până în dreptul Caselor în care a trăit și murit Eugeniu Carada. Aci a dispărut și eu am rămas singur în fața porților de fier închise cu un lacăt colosal ce atârna de un lanț gros de fier. Am luat-o înapoi prin strada Clementei și Bdul Brătianu. Pe bulevard o lume imensă care roia în jurul caselor Brătianu și celor ce au fost ale lui Eugeniu Stătescu, amândouă cerințe din coperiș până'n trotuar cu draperii lungi de postav negru, ce le învăluia cu desăvârșire. În mulțime zăresc pe Take Nenițescu, și-l întreb, ce înseamnă asta. Aeroplanele, îmi răspunde. Ridicând ochii la cer, zăresc o pasăre neagră ce sbura lin. Am spus tuturor imediat visul și lui Caton i-am zis: Acum am văzut și eu un aeroplan zburând. Pe la 10^{1/2} din ce-am pornit prin sat și mă odihneam pe banca din dreptul caselor lui Popa Ionescu, făcând litere cu bastonul pe nisip, când niște zbârnieturi de par'că toate albinele popii porniseră la roit, mă fac să ridic ochii dela pământ. Dinspre Piatra Mămăeștilor văzui cerul senin ca și în vis și pe el o pasăre întocmai ca cea visată, dar albă. Am dat buzna în curtea popii. Cu preuteasa am privit la aeroplanul ce se ridica tot mai sus, până s'a făcut nevăzut spre Păpușa.

Până în ziua aceia nu se pomenise de aeroplan în Muscel și nimeni nu se adăsta de vizita lor. Tot din ziua aceia a început debandada ce ne-a adus la ocuparea Bucureștilor de inimici. Două zile în urmă intrarea nemților în Rucăr, ne-a silit să părăsim pe nepusă masă, vila în care nu ne-am mai întors.

În dimineața zilei de 1 Septembrie 1918 Dr. George Lupescu povestea a-lor săi la cafea, că a visat, în timpul nopții, că-i telegrafiasem din Iași, să se ducă să vadă pe mătușe-mea, fiindcă e bolnavă de moarte. Nici nu-și isprăvisese bine Doctorul visul de spus, când vine la el o servitoare dela noi de acasă de-l pofteste în Bdul Maria, să vadă pe mama, căci îi e rău. Au crezut că moare și au și împărțit-o în ziua aceia. Când m'am întors, peste câteva zile, din Moldova, dela Senat, era mai bineșor. Atunci mi-a povestit Dr. Lupescu, ciudatul său vis.

Cu vre'o doi ani înainte de a muri frate-meu Nonu, îmi spusese că a făcut un testament pe care l-a lăsat în păstrarea lui Petrescu Comnen. Așa fiind, la 27 Februarie 1922, când s'a prăpădit frate-meu m'am adresat lui Comnen pentru testament, dar el mi-a răspuns că e aproape un an decând frate-meu ridicase testamentul dela el. Acasă la frate-meu nici urmă de testament. Deasemenea nici la Tribunal nici la Casa de Depunere. Cei, cărora puteam bănui că le va fi încredințat testamentul, nu știau nimic. Ne-am hotărât deci să cerem deschiderea succesiunii ab intestat.

Câteva zile înainte Caton, frate-meu a venit să-mi spue, cum fiica lui ce-a de-a doua visase în ajun după amiază pe unchiul ei. Venise în Camera ei și sta cu pălăria pe cap, la picioarele patului în care se odihnea. Am venit să văd cum stau lucrurile și cine poartă doliu, i-a zis Nonu. Toți! i-a răspuns. Apoi fata i-a zis că deoarece a venit, ar putea să rămână, să nu mai plece. C'est ridicul. Odată ce am murit nu mai pot rămâne. Voiam numai să aflu cum stau lucrurile. La întrebarea ei dacă a lăsat vre'un testament el a răspuns: Este! La observația că testamentul nu se găsește nicăiri a adăugat: Este; o să vedeți că este! Bineînțeles visul nu ne-a împiedicat să cerem deschiderea succesiunii ab intestat.

Cu toate acestea, în ziua de 16 Martie pe la 8^{1/2} seara, Comnen îmi comunică la telefon că o sârboaică ce fusese menajeră la răposatul a depus testamentul la Tribunal, testament ce conținea dispozițiunile de care-mi vorbise prin 1920.

Sfârșesc însemnând visul ce am avut în noaptea de Duminecă spre Luni 6 Februarie 1932. Am visat că se sfârșise conclavul cu alegerea Cardinalului Ratti, drept Papă, și că aceasta se făcuse cu voturile cardinalilor germani. Luni de dimineață am chemat la telefon pe Vlădica Netzhammer și l-am întrebat de s'a primit vre'o știre dela Conclav, căci eu am visat că s'a ales Ratti. Nu știam nimic. După prânz am povestit visul și lui Miltiade Adamescu. Conclavul a continuat și Miercuri 8 Februarie. Arhiepiscopul Bucureștilor m'a chemat la telefon. Fiindcă nu eram acasă, a vorbit cu nevastă-mea, rugând-o să-mi spue că Papă a fost ales cel care l-am visat eu.

Acestea sunt fapte. Explice-le cine poate. În ce mă privește, sunt convins că va veni o zi în care existența lui Dumnezeu și nemurirea sufletului nu se va mai susține prin argumente, ci pe observarea cazurilor de telepatie și televiziune. Intocmai așa cum maladiile nu se diagnosticază pe bază de teorii aprioristice, ci prin însemnarea cazurilor observate de medici.

M. Theodorian-Carada.

Cântece de Heruvimi.

S O N E T E.

S'a abătut asupra lumii dorul
de-a Te cunoaște, bunule Stăpâne,
că'n lumea asta, ce ne mai rămâne
dacă 'ntre stânci va sta închis isvorul?

Viața, Tu ni-o dai, de azi pe mâine
și hrana zilelor ce vin. Poporul,
rămas'a 'n inima, doar cu fiorul
adânc infipt, că nu va mai fi pâine...

Zâmbind, duioasă luna se ascunde
în norii albi și dantelați, sublimi...
spirit divin, în lumea-adânc pătrunde.

Din sferile senine, înălțimi,
pe-ale zefirului de seară unde,
răsună cântece de Heruvimi.

La steaua ce-apăru atunci, porniră
păstorii, craii, toți să se închine,
la zarea stelei, se zări că vine
un cor de ingeri... nașterea vestiră.

Și străluceau lumini lângă lumine
și ingeri mulți pe raze se suiră

și cântece din slăvi atunci veniră
și stelele clipotea pe cer, rubine...

Un împărat născuse Nazaretul,
așa, cum mai înainte-a spus profetul,
precum și Ion Botezătorul spuse...

Când unii așteptau o mântuire,
iar alții stăpâneau întreaga fire,
atunci Mântuitorul se născuse.

Acolo 'n iesle 'n frig și nu 'n palate
născutu-s'a un prunc, un prunc prea-
[sînt,
când necredința, pe acest pământ
doar stăpânea cu negrele-i păcate...

Nașterea Lui, dumnezeesc cuvânt
și s'au pornit păgânii ca să-L cate,
El, predicat-a dragostea de frate,
iar creștinismul își lua avânt.

Și mulți muriră 'n grote mari, la lei
și arși pe rug ori aruncați în mare,
căci lumea se 'nchina atunci la zei...

Dar jertfa Lui, e fără asemănare,
El, a murit, hulit, între acei
ce au furat, ucis în drumul mare...

Și I-au adus Lui, aur și tămâie
și smirnă, magii cei conduși de steauă,
luceau pe hainele lor bobi de rouă,
în noaptea mare, albă, străvezie...

Toți trei, aveau pe ici câte-o mantauă
cu nasturi verzi, culoarea purpurie...
călătoriau tăcuți printr'o câmpie,
calea lactee se 'ntindea cureauă...

Toți trei, păstori însă se întâlniră
și cale stelei sinte-o urmăriră
până la locul unde ea stătuse.

Atunci, crai și păstori, se închinară...
și au plecat ca să vestească 'n țară,
că-un împărat în lume se născuse..

V. Flueraș.

NOAPTEA SFÂNTĂ.

Era înainte aproape cu două mii de ani. Era
întunec înspăimântător peste întreaga față a pământului.
Omenimea orbca cufundată în mocirla îngrozitoare
a păcatelor și fărădelegilor. Abia ici-colo și arareori
licăria câte un opaiț, câte o luminiță în chipul câte unui
profet, ca după stingerea luminiții să fie și mai uriaș
și mai înfricoșat întunecul.

A sosit, însă, în sfârșit „împlinirea vremurilor“ și a
răsărit luceafărul de dimineață în persoana Sfântului
Ioan Botezătorul, care vestește, că „vine după mine,
căruia nu sunt vrednic să-i dezleg curelele încălțăminte-
lor lui“. A apărut „Răsăritul cel de sus“, „Soarele
dreptății“. Mesia Cel făgăduiți, a venit Noaptea Sfântă.

Era la miezul nopții. În orașul Viflaimului mulțime
de oameni sosită cu ceasuri, ba zile, mai dinainte de
ce ar fi sosit „Cea mai Onorată decât Heruvimii și mai
Mărită fără de asemănare decât Serafimii“, mai dinainte
decât cum a sosit Cel ce ține în mână floarea nevino-
văției, a crinului; au venit și ei, să se scrie, că erau
din cetatea lui David. Și dormiau toți. Dormea Viflaimul
întreg. Dormea natura întreagă. Și apa dormea. Era o
liniște Sfântă. Când deodată se deschid Cerurile și o
lumină mare, dar binefăcătoare țâșnește din cerurile
întredeschise. Legioane de ingeri se coboară de-asupra
peșterii dobitocești, unde stătea steaua minunată, unde
era Pruncul. Sună atât de dulce și răsună cântările

ingerilor, cântări ne mai auzite, până atunci, pe pământ:
„Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ
pace, între oameni de bunăvoire...“, că s'a împăcat Ceru-
rile cu pământul. Aleargă păstorii cei patru, sosesc cei
trei crai, cei trei înțelepți dela răsărit și se închină
Pruncului dumnezeiesc, care tremura în frigul iernii și
involuntar li se pleacă genunchii închinându-se Lui și
dăruindu-i mielusei blânzi, păstorii, iar cei trei crai aur,
tămâie și smirnă; apoi cei trei crai luminați în vis prin
inger, pe altă cale s'au întors în țările lor, ducând vestea
minuată, buna veste pretutinnenea în țările lor. Păs-
torii, după ce i se închină, merg în toate părțile Viflai-
mului bătând pe la ferestrele oamenilor, cari așteptau
venirea Mântuitorului făgăduit și le spun vestea cea
bună imbucurătoare, inveseuitoare. Le spun minunea
mare. O minune! „Veseli-te-om gazdă? Veseli! Veseli!“
Și se face din liniștea dulce a „nopții Sfinte“ un zgo-
mot și mai dulce și mai sfânt, ducând vestea invese-
litoare dela casă, dela fereastră la fereastră, întrebând până
astăzi la praznicul minunat al Nașterii Domnului
„Veseli-te-om gazdă?“

De sigur de aici își are originea obiceiul nostru
poporal, național-românesc din Seara Sfântă a Crăciu-
nului, ca să se ducă vestea sfântă a Nașterii lui Isus,
dela casă, la casă, prin cântecele frumoase numite *colinzi*.

P. Antoniu Bălibanu.

1. NOEMVRIE 193...

Seară cu cer violet. O femeie, sau poate umbra ei, se strecoară printre salcâmi și tei, grăbită și par'că pândind. În spatele arborilor despoiați, străpung semi-întunerecul, două turnuri proaspăt văruițe. Curând o negură învălue platoul, copacii, turnurile și poate ochii femeiei furișate. Aprind o lumânare. Ea nu se mai vede; numai flacăra anemică, galbenă ca și ceara lumânării se cicălește cu cenușa negurii și cu întunerecul. Flacăra purtată de o mână nevăzută caută ceva... căci ce mișcă serpentin...

Oare ce caută în dosul Bisericii...!?

*

Mă plimbam, ca de obicei, pierdută în voia valurilor ușoare a minții. Deodată tresării. Cineva rezista ceriului vătuit de ceață cu o față stearsă. M'am apropiat împleticindu-mă cu gândul zăpușit. Putui să desprind silueta unei femei cu fața secătuită...

— Doamnă ce cauți? O întrebai îndolnic. Se propti de o cruce de lemn, sură de vreme și cu un sbucium potolit începu să îngâne:

— Sunt așa de tulburată în clipele acestea. Aud scântecele copilului meu... simt căldura lui în brațele mele... și par'că văd ochii prea timpuriu îngroziți... El n'a avut timp să-mi spună mai multe. A șoptit, doar, de câteva ori „mamă mă doale...” și „mamă nu fi supărată...” Da, el n'a avut timp să-mi spună mai multe...

— Glasul i-se domolise. Accentul pe ultima silabă era palid. Pleoapele căzură grele, ca o poartă de fier să ferece durerile mari ale sufletului.

— Fetițo! să nu uităm... lumânarea aceasta am adus-o pentru mormântul lui... vino cu mine.

Mintea parcă i se tulbură. Vorbea neîncetat sub presiunea amintirii dureroase a copilului, peste care s'au aruncat bulgări colțuroși de pământ.

— Dragă... să străjuim leagănul lui Doli... Nu, ea nu se va trezi, căci doarme adânc; nu va plânge în noaptea aceasta, căci e bună dar e așa de frumoasă... uită-te, ochii ei mari și mirați... doarme cu ei deschiși, și nu vreau să mi-o răpească nimeni, nimeni...

Doli mică, dormi?

Șoptea cu buzele aplecate pe pământul rece, presărat cu frunze sluțite... Vorbea așa de încet, să nu-o audă Doli mică; cu ochii închiși. Tremura, iar pleoapele nu le ridica de pe cristalinul ochilor... poate ca să nu vadă că leagănul copilului e răpit... de groparul morții! or.

*

Pe un mormânt în dosul bisericii mai stăruie un licuriciu. Două stafii se pierd, sprijinite de braț spre casa parohială. Gândiri dezolate curg toreațial, izbesc sever în albia lăuntricului meu și sapă adânc, sapă dureros tot mai adânc. Am crezut că totul e un sbor șovăelnic de fluturi zăpăcit de zare, de lumină, de nectar... Liniște pretutindeni... câteodată pârâiesc frunze uscate... încolo tăcere și... umbre, umbre...

Tincuța Murguleț,

Trei păstori

(Colindă)

Trei păstori se întâlniră
Raza Soarului, floarea
[Soarelui*]
Și așa se sfătuiră
Haidași, fraților, să mergem,

Floricele să culegem
Și să facem o cunună
S'o'mplețim cu vote bună
Și s'o aducem lui Hristos
Să ne fie de folos.

*) Se repetă după fiecare vers.

GLORIA IN EXCELSIS DEO...

Elizei

Așa au cântat îngerii, demult, într'o noapte de iarnă, împodobită cu haina argintie și neprihănită a zăpezii, în noaptea cea mai divină, cea mai sfântă din câte s'au perindat dela începutul veacurilor... căci aceea noapte ne-a adus nouă tuturora pacea, iubirea și mântuirea...

Ne-a adus pe Isus, pe micuțul copilăș culcat în iesle — adăpost atât de modest pentru Acela care este Regele tuturor Regilor — care s'a coborât pe pământ să se umilească, să sufere și pe urmă să moară pentru noi din dragoste, rugându-L pe Părintele Său, să ne ierte pe noi... cei ce L-am răstignit... Prin urmare El a împăcat omenirea cu Dumnezeu, prin sacrificiul vieții Sale.

Și noi, cum răsplătim atâta jertfă, atâta iubire? Dacă până acum n'am fost recunoscători și nu L-am iubit în deajuns, atunci să luăm o nouă hotărâre în noaptea când sărbătorim venirea Lui între noi... Atunci să-L iubim cu toată intensitatea sufletului nostru, să-L adorăm și să-I mulțumim... Să-I promitem totodată că ne vom reînoi sufletul, îl vom oferi Lui ca să ni-l sfințească... Să-L iubim și să-L urmăm pe acest divin și gingaș copilăș pretutindeni și mai ales pe drumul greu al Calvarului, șoptindu-i cu dragoste:

„Sous tes pas eufautins, je veux avec mystère
Vivre ici-bas

Et je voudrais encore adoucir au Calvaire
Tes derniers pas...

Myriam.

Diziune...

In unda cristalină, s'a scufundat o rază...
Intinsurile — albastre în aur scântează,
Și 'n aur se îmbracă al apelor hotar...

Trudit, cu fața ștearsă, vâslește un pescar...

Increzător în soartă, aruncă 'n larg năvodul
Trudirii sale aspre din fund să-i scoată rodul...
O pasăre răsleață, în pânza de sclipiri,
Abia de se mai vede în 'naltele-i rotiri...

Și tristă 'n depărtare, la mal, se profilează,
În zarea înfocată, în sulițe de raze
Coliba răsleațită a bietului pescar,
Ca un morman de lemne, sau pietre de hotar...

Doar, peste toate, albe, cad boabe de lumină,
Din înălțimea clară, curată și senină...

Ionel I. Șugar.

CRĂCIUNUL NABABILOR.

În epoca noastră de feroce materialism, toată lumea e nemulțumită. Toți se văicăresc și pretutindeni auzi acelaș lugubru cântec: criză, criză și iar criză. Evident, e vorba despre criza economică și monetară. Asta interesează mai mult pe locuitorii planetei, ce se învârtesc în jurul soarelui în 365 de zile. Dar ciudățenie și paradox: cu cât jejană este mai mare, cu atât se cheltuște mai mult și mai regește. Distinsul nostru dramaturg d. Victor Eftimiu, aflându-se în toamna anului curent în metropola Franței, în Parisul fastului și al mondenității, a văzut acolo, în cele mai luxoase restaurante, compatrioții români, cari cheltuiau pentru o singură gustare, — un prânz obișnuit — peste 1000 lei. O cutie cu stridii — consumată înaintea suculentului supu — o plăteau „bieții“ cetățeni din țara în care invalizii de războiu sunt muștruluiți cu tulumbele de incendiu, cu nu mai puțin de 300 lei. Iar seara, un loc la teatrul cu șlagăre boulevardiere și reviste obscene, îl plăteu cu 500 lei de persoană. De remarcat faptul că nici una din simandicoasele fețe, nu era viță boierească, pentru ca astfel să ai o explicație asupra fabuloaselor sume de bani, pe care le cheltuiau așa de... plăcere.

Toți erau oameni anonimi; parveniți, care fac parte din imensa falangă a gheșeftarilor îmbogățiți din afaceri veroase și dosirea hoțească a banului public. Pentru acest soi de oameni nu există depresiune financiară. Aceasta e numai pentru cei mulți și cinstiți, cari au crescut la școala creștină a cinstei și moralității publice. Și e simțită intens, pentru că ceea ce fac îmbogățiții peste noapte, încearcă să facă și cei onești cu punga strânsă.

Ne înmulțim cheltuelile dincolo de puterile noastre de achiziție. Incercăm mereu să urmăim pe șobii fanfaroni și tâlhari. Imitația aceasta e sterilă, fără rost și dăunătoare. Neizbutind în concurență, în mod fatal cădem în a doua criză, care este mult mai mare și mai gravă: criza morală. Dacă însă ar dispărea tendința — mereu crescândă — de rapidă îmbogățire, dacă luxuria și orgiile ar fi șterse din programul de nefastă activitate a celor mai mulți, atunci cu siguranță nu am mai putea vorbi afată despre sărăcia materială. Căci, această sărăcie, e mai mult o fațadă a decadenței spirituale: a crizei morale. Invingând decadența spirituală și dirijându-ne viața după normele cumpătului și ale strictului necesar, în acest caz suntem deja tari pe poziție; am biruit instinctele josnice și ne-am creiat un pedestal solid de pe care nu ne poate arunca nici lipsa de arginți, nici inexistența ochelarilor de cristal înramați în aur. Am văzut mulți oameni cumsecade, cari încercând să urmeze calea nababilor, se svârcolesc amarnic în preajma Crăciunului. Ar dori un Crăciun extra-imbelsugat. Este o mare greșală. Nu trebuie să ne batem capul. Să lăsăm nababii să-și sărbătorească acest eveniment, care nu e pentru ei, cum vor ști.

Cumpătați, măsurăți, în cheltueli, și mai presus de toate, cu sufletele curate, vom putea petrece sărbătorile nașterii Mântuitorului lumii, în mai multă și mai adevărată fericire, decât toți nababii, cari și-au creiat o dogmă de viețire din cucerirea și risipirea drăcească a aurului sunător.

În fața sărăciei, în care Hristos se naște, toate bogățiile nababilor prețuesc mai puțin, decât făclioara aceea subțire de ceară, pe care cu evlavie o aprinde în

cutare cătun, cel mai sărac și oropsit creștin, dar cu sufletul alintat de balsamul credinței în Dumnezeu. Nababii cu a lor crăciun, înecat în petreceri desfrânate în fărădelegi și păcate, nu pot fi socotiți niciodată demni de imitat. Căci cine tinde aci, este nebun.

Crăciunul bogăților îmbătrâniți în rele nu ne trebuie, nu-l așteptăm. Vrem un Crăciun creștinesc, cu colinzi arhaice, dar rămase dela părinții noștri, fii buni ai Bisericii lui Hristos. Și cine oare ne poate opri să nu-l petrecem așa? Nimeni. Căci dacă satanismul modern, care a părăsit datinele frumoase și a plasat pe întâia linie: luxuria, petrecerile scandaloase și stupefiantele în loc de tămâie sfințită, va căuta să ne capteze sufletele, liberi suntem, și mai ales datori suntem să opunem un creștinesc și categoric: Veto! Iar sfidările nababilor nu ne pot atinge, căci Crăciunul nemerniciei lor, nu e pentru noi. Ne vom feri de el, și vom îmbrățișa cu toată căldura sufletului nostru: Crăciunul adevărat simplu și curat al Bisericii lui Hristos-Domnul.

Ion Berinde.

1 DECEMBRIE 1934.

Se împlinesc 16 ani dela marea și însemnata zi de 1 Dec. 1918, când în vechea cetate istorică a marelui Mihai — Alba Iulia — s'a adus marea hotărâre prin care s'a proclamat încorporarea definitivă, a mult iubitului nostru Ardeal, la sânul Patriei-Mame.

Entuziasmul tuturor fraților de acelaș sânge, nu numai dintre hotarele Țării ci și de peste hotare, a fost de nedescris. Fericirea lor era delirică văzându-se — frații — într-o singură țară: *România Mare*.

Visul moșilor și strămoșilor noștri se împlinește în aceasta sfântă zi.

Moartea acelor martiri, cari au ținut totdeauna trează ideea națională și s'au jertfit pentru ea, a fost răsbunată.

Horia, Cloșca și Crișan, Avram Iancu, precum și marele Mihai împreună cu cei 800.000 eroi ai oștirii române își pot dormi liniștiți somnul de veci, căci jertfa lor a dat roadele cele așteptate realizând visul înaintașilor lor.

Principiul liberei dispozițiuni a națiunilor, semănat cu atâta măiestrie de Wilson, se ramifică, prinzând rădăcini la toate națiunile mai repede decât s'ar fi așteptat, iar harta politică a Europei a primit cu totul altă înfățișare.

Suntem de 16 ani împreună. Ne cunoaștem destul de bine. Durere însă, că ne numărăm, unii altora, mai mult defectele fără să mai ținem seamă de calități. Entuziasmul de acum 16 ani a început să radieze căldura, lăsând locul răcelei între frați. Politicianismul bolnăvicios a luat locul entuziasmului ce posedam.

Cel puțin acuma, cu un ceas mai de vreme, să ne consolidăm mai bine și să lucrăm mână în mână pentru înfrățirea sufletelor noastre și a țărilor, desbrăcându-ne de interesele meschine, arătând prin fapte, nu prin vorbe goale, că suntem apostolii înfrățirii pe care dominația străină din trecut n'a putut s'o nimicească.

Și ca să fim vrednici urmași ai celor ce și-au frânt oasele pe roate și și-au vărsat sângele pentru realizarea acestui ideal, trebuie să ne consolidăm, iar aceasta consolidare să fie predominată de spiritul iubirii frățești, căci altfel nu ne putem aștepta la mai bine.

Aurel Ciocan.

CÂT POATE DUMNEZEU!

Traversăm o etapă de criză morală și materială, a cărei caracteristică este seceta generală de cultură. Cu toate acestea, știința și tehnica modernă, în ascendența lor, răstoarnă rutine și prejudecăți care ne ținuseră în captivitate secole de-a rândul. Și faptele se succed mereu, iar detunăturile — atât de dese — ale revoluțiilor, ne transpun într-o situație penibilă prin prisma căreia privind orizontul viitorului, se așează o mare nebuloasă

Am trăit războiul, acest „joc al omuciderii“, cum îl numește Byron și iată-ne iarăși la aceea viață de fermentație și de prefaceri. Doctrina creștină care susține, că toți suntem egali înaintea Creatorului, își croiește un drum din ce în ce mai larg. Oamenii se silesc mereu să se îmbroaieze amintirea celor dispăruți și când se împlinesc un număr oarecare de ani dela moartea celui ce a lăsat o profundă semnificație în viața unui popor, auzi strigări, vestiri pentru sărbătorirea faptului împlinit.

Dar mintea fuge la altele și iar uită.

Ori, câte somități idolatrizate — cari se bucură în această lume de o atenție exagerată, — au țările, nu pot trăi îndelung, în memoria obștii și, cei mai mulți, cu timpul uită de ei.

Aceasta se numește — psihologiceste — neputința omului.

A fost însă un Om, care n'a fost trecut — cu timpul — în negura uitării: Este Omul-Dumnezeu: Isus Cristos. La amintirea „Vine Crăciunul“ toată lumea tresare. Ne întrebăm: Cum, oare, a putut Acesta să stea neșters în amintirea oamenilor cari uită atât de ușor?

Aici putem vedea puterea lui Dumnezeu.

Lucrurile Lui nu sunt ca ale noastre, iar temeliile puse de El nu sunt șubrede, ca și cele puse de oameni. El, Isus Hristos, nu este uitat, deși atâția oameni — agenți ai lui Satan — au lucrat mereu ca să ștergă din mintea oamenilor aceasta amintire sfântă.

Încearcă bolșevicii, în ziua de azi, ca să-l facă uitat pe Isus și au încercat-o alții în trecut. Împărații Romanilor s'au străduit veacuri întregi să ștergă amintirea lui Isus, până ce Constantin cel Mare a trebuit să se plece în fața Lui.

A venit timpul revoluției franceze, care a stârnit felurite batjocuri împotriva credinței și cari continuă și până azi, dar fără reușită, căci Cristos stă tot în fruntea chipurilor omenești și rămâne tot, Cel de care lumea se simte tot mai aproape.

Când va veni Crăciunul, vor suna clopotele peste tot pământul și oamenii vor ști că se vestește nașterea Pruncului din Vifleimul Iudeii.

Mai mult se știe despre Cel din peștera din Vifleim, decât de cei ce s'au născut în palate, pe perne moi și trâmbițați cu buburi de tunuri. Care palat a însemnat ce a însemnat această peșteră!?

Și dacă într-o Rusie căzută pe mâna păgânilor, nu vor suna clopotele, la Nașterea Mântuitorului, înseamnă că El e șters din sufletul poporului? O, nu! Credința acestor încătroați este desigur cu atât mai înfocată cu cât prigoana e mai îndârjită.

De unde acestea? De acolo că Dumnezeu e mai puternic ca oamenii și lucrurile lui nu au nevoie să fie căptușite și răscolite din uitarea veacurilor.

Deci, sărbătorind Crăciunul, noi sărbătorim puterea lui Dumnezeu, gustăm din praznicul Lui și înțelegem că, a gusta faptele și orânduile Lui, gustăm și ne hrănim cum nu se poate cu cele omenești. De aceea, să fim cu inimile deschise, pentru a salta din nou de frumoasele vestiri ale Crăciunului.

Să ne înviorăm în adâncul nostru, pentru a ne face părtași de toate marile daruri pe care El ni le-a adus. Prin aceasta vom ajuta la netezirea și îmblânzirea unei lumi ce s'a tulburat ca o mare în vijelie și care se va domoli tot numai prin vestirea de sus.

Să gustăm din nou cele ale Domnului, și vom ajuta și noi la îndreptarea unei lumi, care geme numai fiindcă a căutat mai mult ale ei, decât ale lui Dumnezeu.

Și, precum am spus și altădată, nu cred să flagelez sensibilitatea nimănui, dacă voiu repeta că; atâta timp cât va mai exista o credință și cât sufletele frământate de toate desnădejdele se mai pot refugia în mângăerea unei rugăciuni, rezistența morală a creștinilor va tulbura planurile bolșevice.

Atâta timp cât în mijlocul satului va mai rămâne o bisericuță, dominând semeță căsuțele țăranilor, atâta timp cât va suna metalic glasul unui clopot, va rezista îndărătnică credința într-o altă mângăere, decât aceea cu cartele și permis dela G. P. U.

De aceea Religia este și va rămâne cât lumea, un sprijin, un refugiu ultim al omului, gonit atât de înversunat de nevoile implacabile ale vieții și asaltat de misterele, cari se tot înmulțesc în jurul lui, proporțional cu înaintarea științei.

George Perneșiu.

Trei crai.

(Colindă)

*Trei crai dela Răsărit
Spre stea au călătorit
Și au mers, precum citim,
Până la Ierusalim.*

*Acolo dacă'au ajuns,
Steaua lor li-s'a ascuns
Și le-a fost a se plimba
Și prin oraș a'ntreba:*

*„Unde s'a născut“ — zicând
„Un crai mare, decurând“?
Și 'napoi dac'au purces
Pe altă cale ei au mers.*

*Craii dacă au plecat,
Steaua iar s'a arătat,
Unde-a fost Pruncul culcat,
Și vâzând s'au bucurat.*

*Pe Hristos dac'au aflat,
Aur, smirnă ei i-au dat,
Tămâie i-au închinat,
Ca la un mare împărat.*

VIATA

— Roman —

(16) de Sabin G. Truția
Capitol XII.

— De geaba mai stăruiești omule! strigă Desianu enervat, către țăranul care stătea în picioare smerit, mototolind în palmele bătătorite de munca istovitoare o căciulă soioasă. Ți-o spun pentru ultima dată, că numai pot să aștept. În loc să vă faceți datoria, cum s'ar cuveni unor oameni cinstiți, mă amăgiți mereu cu făgăduieli și minciuni. Pe vremea secerii și culesului imi spuneți că veți plăti arenda forțată la iarnă. În timpui iernii vă văicăriți că nu aveți bani și vă milogiți să vă dau răgaz până la primăvară; iar primăvara — culmea obrăzniciei! — mă purtați dela Ana la Caiafa. Că prefectul a spus una că Agromomul regional a spus alta... Ei, comedia dracului! Dar spune-mi, măi române, al cui pământ îl munciți voi? Al Prefectului? sau al d-lui Agromom regional? Hm?

— Nu, cocoane, spuse țăranul, schițând un zâmbet umil, muncim pământul Dvs. dar nu suntem noi de vină dacă reforma agrară...

— Ce? Nu sunteți de vină? Auzi vorbă! Atunci de ce nu plățiți arenda forțată?

— Am plăti noi, buni-bucuroși, dar necazurile omului sunt multe. Știți Dvs. cucoane, că cei mai multi dintre îndreptățiți sunt oameni nevoiași: văduve, orfani, invalizi...

— Și eu sunt invalid! îl întrerupsă brusc Desianu, dar mie nu mi-a dat statul nici măcar o țigară. Din potrivă, mi-a expropriat din moșie două sute de hectare. Trei părți din moșla expropriată, vi-s'a dat vouă, celor îndreptățiți, iar restul e rezervă de stat. Ș'apoi, eu nu aștept pomană dela nimeni, dar cred că am tot dreptul să pretind ceea ce este al meu. Cunosc nevoile voastre; și, când am avut posibilitatea, v'am ajutat în totdeauna. Astăzi însă nu pot, căci am și eu greutățile mele. Creditorii mă strâng cu ușa din toate părțile; și de unde să scot eu banii, dacă voi nu plățiți ceea ce imi datorăți!? Restanțele arendei forțate — cum i se spune — s'au urcat la suma de treizeci și două de mii. Da, exact atâta! spuse Desianu cu aplomb, aruncând o privire fugară spre registrul, care zăcea deschis pe birou. Suntem în luna April și vouă nici prin gând nu vă trece că ar fi vremea să vă plățiți datoriile. Așa-i frate Vasile?

— Așa-i, cucoane, șopti țăranul,

privind rușinat spre căciula mototolită. Recunoaștem și noi, că nu e lucru frumos să vă tot amânăm, dar vom plăti, cucoane. Numai câteva zile să ne dați răgaz și vom plăti până la ultimul ban.

— Bine, Vasile, reluă Desianu dezolat, spune-le oamenilor că mai aștept o săptămână. E pentru ultima oră când le prelungesc termenul. Și dacă nu vor plăti nici de data aceasta, îi dau pe mâna avocatului. N'aș vrea să le fac oamenilor cheltueli de prisos, dar crede-mă, nu mai pot să aștept. Ca președinte al delegației îndreptățiților ești obligat să faci tot posibilul pentru încasarea arendei. Pe vremuri, când ai slugit ca argat la curtea tatălui meu, erai om de ispravă. Îți mai ții năravul? Hm?

— Fiți liniștit, cucoane, spuse țăranul, măgulit, de azi într'o săptămână am să vă aduc toții banii. Oamenii știu foarte bine, că aveți multă cheltuială cu ospățul dșoarei și cred că își vor da toată silința pentruca să-și poată plăti datoriile. Până una-alta, vă rog să preluați banii ce i-am adus.

— Ce? Ai adus și bani? întrebă Desianu surprins.

— Da, cucoane. Am încasat în zilele trecute opt mie lei și...

— Păi de ce nu mi-ai spus lucrul acealta dela început? Nu știi tu că vorba multă e sărăcia omului!?

— Știu cucoane, zâmbi țăranul, dar prea m'ați luat repede și n'am încăput la vorbă.

— Nu te mira Vasile, de o vreme încoace tare sunt năcăjit. Adecă așa: mi-ai adus și bani.

— Am adus opt mii de lei, spuse țăranul, scotocindu-se în chimir și așezând pe masă un pumn de bancnote. Puteți să-i numerați și Dvs.

Termiuând cu numeratul banilor, Desianu notă în registrul venitelor suma încasată și îi dădu românului chitanța convenită.

— Așa frate Vasile, cu asta suntem în rând. Acum treci pe la bucatărie, să iei un păhar cu țuică...

Desianu aprinse o țigară de foi și așezând banii într'un sertar al biroului, rămase cu privirea fixată asupra registrului în care erau notate ultimele încasări.

Opt mii de lei... nu e mare ispravă, monologă în gând, dar totus, e mai mult decât nimic. Cu banii ce-i mai are de ici-colo... și daeă Vasile îi va aduce restanța de douăzeci și patru de mii, va putea face față cheltuelilor împreunate cu serbarea cununiei. Firește era mult mai bine dacă cununia s'ar fi ser-

bat îndată după Crăciun, fiindcă... atunci se găsea într'o situație materială mai bună. În preajma Crăciunului vânduse câteva vagoane de grâu și porumb. De-atunci însă, afară de dobânzile datoriilor, plătite la diferite bănci, a mai cheltuit aproximativ patru zeci de mii. Pe ce? și cum? nu e greu de calculat. Cei patru câini de vânătoare și alți doi câini „Bernadini“, îl costă zilnică una sută lei. În timp de trei luni și jumătate suma aceasta se urcă la o cifră considerabilă. Intreținerea celor patru cai de rasă, apoi plata argaților, etc... reclamă alte mii lunar. Să renunțe la câini? la caii de rasă? sau la vizitiul îmbrăcat în livrea cu nasturi de argint? Nu! Asta nu putea s'o facă. Materialicește e ruinat complet, dar dacă nu poate salva altceva, atâta vreme cât mai are de trăit, se va nizui din toate puterile, să salveze măcar aparențele unei vieți de belșug. Iar dacă totuș soarta ar hotări altfel, îi va servi spre consolare faptul că și alte familii, mai nobile chiar și mai bogate decât familia Desianu, s'au prăbușit la fel, datorită împrejurărilor nefaste. Soarta e foarte capricioasă; iar viața omenească nu este altceva decât un joc hazard. Bucurii și plăceri vremelnice pentru unii mai norocoși și favorizați, iar pentru alții un prilej continuu de suferință. Câți indivizi genii, familii cu trecut glorios, ba chiar tronuri regale, nu s'au prăbușit și nu se prăbușesc zilnic!? Și totuș lumea merge înainte, mereu înainte, nepăsătoare. Din codru rupi o rămurea... și atât!

Bilantul e încheiat de mult. Datoriile ipotecare asupra moșiei ating cifra de trei milioane lei. Castelul, cu întreg mobilierul, intravilanele și moșia externă, în starea cum se gădesc astăzi, valorează tot cam atâta.

Cu sănătatea lui sdruncinată, poate nici nu va ajunge ziua când sunetul tobei va anunța ultimul capitol al romanului unei familii bogate și fericite pe vremuri; iar Marcela...

Dar nu! Lucrul acesta nu se va întâmpla nici-când.

Dorița Marcela a fost ca serbarea cununiei să se amâne până la primăvară. Și datorită faptului că Marcela părea suferindă, a acceptat și el această prelungire de termen. Acum de curând însă, data cununiei a fost fixată irevocabil pentru ziua de întâi Maiu. Până atunci abia mai sunt trei săptămâni. Va trece și această vreme de așteptare febrilă și pe urmă... Da, fără 'ndoială, va scăpa de grijile cari îl chinuiesc până la exasperare. Andrei e foarte bogat!

Și dacă într'adevăr o iubește atât de mult pe Marcela, cum se pare din scrisorile ce i le trimite aproape zilnic, e absolut exclus să nu-i îplinească orice dorință. A! ce bine-ar fi să poată pleca iarăși la băi... gândi el, trecând la altă serie de idei. Dacă nu la Karlsbad, măcar la Felix, sau la băile Herculane. În toamnă, și chiar în timpul iernii, se simțise, relativ, bine; dar de-odată cu sosirea zilelor posomorite și ploioase ale primăverii, reumatismul începu iarăș să-l necăjească. Îl dor toate încheieturile oaselor; și, în deosebi, îl dor picioarele, cari sunt atât de umflate pe la glesne, încât e nevoit să poarte pantofi de poștav. Mizerabilă vreme! conchise el, întorcându-și spre geam privirea posomorită. De-o săptămână plouă și ningea fără întrerupere, parc'ar fi în timpul iernii. Ce curios... Când evreei își prăznuiesc „Paștele“, aproape în totdeauna se nimerește vreme rea...

Se ridică dela masă încet și, târându-și pașii spre soba de faianță, se pomeni cu servitoarea, care intrase în cameră fără șgomot, ținând la mână câteva scrisori.

— Am adus mă rog poșta, spuse fata, așezând scrisorile pe masă.

— Bine fetițo, poți să mergi. Dar stai! Pune întâi căieva lemne în sobă. Și dacă-l întâlnești pe Ion, spune-i să taie lemne uscate, că astea sunt ude și nu ard.

— Sunt ude mă rog, fiindcă le-a plouat.

— Auzi vorbă! se enervă Desianu. Păi, dacă plouă, de ce nu le puneți sub șcut?

— Sunt puse mă rog, dar și în șopron în tocmai ca afară.

— Lasă vorba fată, nu fi obraznică! Și iacă ți-o spun, dacă îmi mai aduceți lemne ude, vi-le bat de cap. Hai, cară-te! Ce lume, Doamne, ce lume! oftă Desianu, târându-și pașii spre masă. Au ajuns slugile să țină sfat cu stăpânii. Asta înseamnă democrație ultra modernă. Ei, poftim! iarăși o provocare dela bancă, își zise, scotocind printre scrisori. Hm... Țștia nu vor să mă slăbească de loc. Și măcăr de-ar avea atâta simț de omenie și complezanță să trimită provocările în plic și nu pe-o simplă carte poștală, pe care poate s'o citească toată lumea. Dar așa-i, dacă ai intrat în horă, trebuie să joci dupăcum îți cântă alții.

Luă cartea poștală între degete și îi sorbi dintr'o singură ochire întreg conținutul... Vă rugăm ca în termen de trei zile dela primirea prezentei, să achitați suma de lei... Părându-i-se cam exagerată suma de i se cerea, încruntă din frunte și, mototolind

scrisoarea, o aruncă pe masă furios. Na! Să vă ia toți dracii, în termen de trei zile! Așa!... Dar asta ce-o mai fi? se întreabă nedumerit, zăbind un plic de culoarea cerului senin, adresat Marcellei. Dela Andrei nu e. Scrisoarea lui lăbărtată ar cunoaște-o dintr'o miie. Ș'apoi, Andrei nu are obiceiul să trimită scrisori parfumate, iar asta răspândește din belșug mirosul de roze. Dar nu e nici scrisoare de fată. Hm... Parc'ar semăna în câțva cu scrisoarea lui Petrișor. Te pomenești că băiatul ăsta nescotit s'o fi reîntors din Americă. Atât ar mai lipsi, pentruca toate planurile să i se spulbere în vânt...

Cuprins de neliniște, rupse plicul și, smulgând din el hârtia de aceeași culoare, își aruncă privirea spre semnătură.

Ei, comedie! dar tipul ăsta ce mai vrea? se întreabă mirat, descifrând numele avocatului Tiberiu Olteanu.

Reamintindu-și de convorbirea ce-o avusese în toamnă cu tânărul avocat, și, în deosebi, de aluziile ce le făcuse acesta la adresa lui Andrei Pănescu — și cari aluzii îi pricinuiră multe nopți de insomnie — neliniștea i se potentă. Parcurse cu ochi înfrigați paginile tixite cu litere minuscule, tresărind în răstimpuri ca întepat; și când ajunse la ultimul punct, căzu înfrânt pe fotoliul care, în timpul cât citise scrisoarea, îi servise de razim. Stătu o vreme așa, ca paralizat, apoi trecându-și mâna peste fruntea asudată, privi îngrozit spre scrisoarea ce o ținea între degetele crispate. Teama că farsa lui ar putea fi descoperită — și care teamă îl urmărise luni de zile, ca un vis urât — devenise un fapt împlinit. Avocatul Olteanu știe totul. Și, fără îndoială, lucrul acesta îl vor mai ști și alții.

...Nu aş vrea să-ți pricinuiesc mâhnire, îi scria avocatul Olteanu Marcellei, dar știi foarte bine, cât de mult sunt legat sufletește de Petrișor. Dragostea camaraderească mă îndeamnă să-ți destăinuiesc adevărul. Faptul că Petrișor a plecat atât de subit și scrisoarea ce ți-a lăsat în preajma dispariției lui, se datorește unei farse. Și mă doare când trebuie să-ți spun că această farsă e opera tatălui diale. Nădăjduiam că voi găsi vre-o ocazie să te întâlnesc pentru a-ți putea vorbi, dar nu te-am întâlnit decât o singură dată, în iarnă. Erai în tovărășia tatălui diale, așa că n'am putut să-ți vorbesc. Cu tatăl diale nu prea suntem în relații de prietenie, datorită faptului că am îndrăznit să-i spun în toamnă câteva adevăruri usturătoare.

În trecut aveam obiceiul să vă fac

adeseori câte-o vizită. Din toamnă însă n'am mai putut face lucrul acesta, căci Dl Desianu mi-a interzis categoric să vă mai trec vre-odată pragul casei. Știu că e lucru josnic să ponegrești pe cineva, dar dragostea ce mă leagă de Petrișor și stima ce-ți păstrez e destulă scuză pentru mine. După cât am aflat, peste trei săptămâni îți vei serba cununia. Și dacă mirele diale ar fi Petrișor, te-aș felicita. Intrucât însă acest mire se numește Andrei Pănescu, te sfătuiesc să nu te măriți, căci, decât să-ți legi viața de-un individ cum e mirele diale — pe care îl cunosc foarte bine — e mai preferabil să rămâi nemăritată. Sărmanul Petrișor, cât de mult te-a iubit! Cred și știu, că faptul care te îndeamnă să te măriți cu Andrei Pănescu, nu se datorește iubirei, căci inima diale este alui Petrișor. Și dacă este așa, te rog din suflet, nu te lăsa influențată de voința unui tată inconstiu.

— Iartă-mi acest cuvânt!...

Desianu simțea că se înăbușe. Vru să se ridice, dar simțind săgetături în picioare, recăzu în fotoliu, gemând: Ah, mizerabilul! Ce are el să se mestece în treburile mele? Dacă îl doare de Marcela, de ce n'a cerut-o în căsătorie? I-ar fi dat-o bucuros. Dar să pledeze în favorul lui Petrișor, asta nu i-o putea ierta. Ce importanță are că Marcela îl iubește pe Petrișor? Fleacuri!

Cu timpul ce trece se va șterge și această iubire

Andrei e foarte bogat; și asta ajunge pentruca soția lui să fie pe deplin fericită. A! ce bine că n'a ajuns scrisoarea în mâna Marcellei. Ar fi penibil să cunoască și ea farsa ce o jucase el pentru a-l putea îndepărta pe Petrișor.

Dar las... De azi înainte va ști să vegheze și cu mai multă grijă. Trei săptămâni iute vor trece; și după ce Marcela va fi măritată, se vor termina și intrigile. Dorința lui nestrămutată este ca Marcela să se mărite cu Andrei. Și această dorință trebuie să i se îplinească cu orice preț. Ș'apoi, de gura lumii puțin îi pasă. Bate vântul, latră căinii. Avocatul Olteanu e un răutăcios!

Intinse mâna febril spre cutia de chibrituri și, aprinzând o lumină de ceară, ținu scrisoarea de-asupra luminei. În câteva clipe flacăra o mistui.

Așa... Acuma e bine, își zise Desianu, risipind cenușa peste ghiveciurile cu flori așezate pe birou: și, suflând asupra luminei, rămase ascultând pe gânduri pâlăpăitul monoton al focului din sobă.

(Va urma.)

(Urmare din pag. 2.)

- Luminătorul creștin. Craiova. Aleea M. Rămniceanu 3.
 Macedonia. Buc. str. Bărăței nr. 31. Dir. Fond.: Dr. Naum Nance.
 Marea noastră. Constanța, Str. Moldovei 6. Dir. Eleonora-Moința D. Cruțiu.
 Neamul Românesc pentru popor. Buc. B. dul Schitu Măgureanu 1.
 Observatorul — Beiuș, j. Bihor. An. VII. Abon. 150.
 Orientări. Moinești—Bacău, Dir. C. R. Crisan.
 Ortodoxia. Buc. Vi. Str. Cătuneanu 39.
 Pandurul. R. Vâlcea. Str. Col. Daniil Ionescu 14. Dir. D. C. Măldărescu.
 Pământul. Călărași—Ialomița, Vânători 127. Red. Eugen Cialic.
 Petrodava. Piatra N. Str. Mărăței 89. Dir. Ioan Drăgan.
 Plugarul. Brăila, str. Regală 27.
 Poporul Românesc. Gara Chitila, jud. Ilfov.
 Porunca Vremii. Buc. IV. Pake. 25.
 Revista enciclopedică. Cluj, str. Gen. Grigorescu 16. Răspunzător, Ioan Corbu.
 Revista funcț. publici ad-tivi din jud. Teleorman Turnu-Măgurele, str. Maia Grabot 3.
 Revista Scriitoarelor și Scriitorilor Români. Buc. I. Str. Brezoianu 57. Dir. Aida Vrioni.
 Sănătatea. Buc. V. Str. Triumfului 7. Dir. Dr. Sigmand-Sigma.
 Sionul Românesc. Lugoj. Episcopie.
 SO 4 H 2. T. Măgurele, str. N. Iorga 15. Dir. Ștefan Tudor.
 Strigătul Oitului. R. Vâlcei, str. Știrbei Vodă 44. Dir. Lt. col. Stelian Drăgoescu.
 Școala Noastră. Zălau, Revizoratul Școlar. Red. Dum. Mărgineanu.
 Școala Prahovei. Ploești, str. Regina Maria 7.
 Unirea Poporului. Blaj. Dir. Al. Lupeanu-Melin.
 Vestitorul. Oradea, Parcul Șt. cel M. 8.
 Vegetarișmul. Buc. V. Str. Cutitul de Argint 6A. Red. I. Ionescu Căpățînă.
 Veste Bună, Grăjdana, jud. Buzău. Red. Pr. C. Bunea și G. M. Rican.
 Viața. Săbăoani, jud. Roman. Red. P. Anton Blșoc.
 Vraja Mării. Constanța, Strada Smărdan 7. Dir. S. Avramescu.

BIBLIOGRAFIE

Avortul, considerațiuni sociale, morale și medicale, de Dr. Nicolae Popa, Asistent Universitar, Medicul Ministerului Instrucțiunii Publice, Cultelor și Artelor. Preț 20 lei.

În vederea legiferării crimei de-a ucide copiii nebotezați, care se intenționează de către unii agenți ai Satanei și Francmasoneriei, distinsul medic bucureștean: Dr. N. Popa, într'o compimată, dar bine documentată lucrare științifică, rezolvă de tot salutar — aceasta chestiune — în conformitate cu morala lui Hristos. De aceea, noi, o și recomandăm foarte călduros, cititorilor noștri. Cartea se poate avea și dela Administrația eminer-tului ziar-creștin „Farul Nou”, care ziar este cel mai vajnic combatant al criminalului proiect de lege.

Farul nou, deoarece este cel mai

curajos și pronunțat ziar creștin din Țară, și mai ales fiindcă luptă cu atâta îndărărire împotriva celei mai criminale legi ce s'a proiectat vre-odată, în Țara Românească: protecția unea avortului, îi recomandăm cu că dura cea mai sinceră și mai stăruitoare, care se poate imagina. Adresa: Buc. II. str. Gral Barthelot 19

Catedra, revistă pentru serbări școlare și cercuri culturale, asupra folo-ului căreia am stăruit de atâtea ori, pe lângă că spare regulat (acum: nr. 3-4, cu material de Crăciun, Anul nou, Bobotează) a dat, până acum, și se numere din Biblioteca Sa. Pe cele mai noi le ponemim aci:

Nr. 3 *Dialoguri* patriotice, morale, instructive, comice, pentru șezători și serbări școlare — 12 lei.

Nr. 4 *Ziua Mamei*. Cuvântării, poezii, teatru și lecturi pentru serbări școlare, mai ales de ziua mamei - 20 lei

Nr. 5. *Eroii Neamului*. Conține: poezii, teatru, lecturi și cuvântări naționale — 20 lei.

Nr. 6. *Moș Crăciun*, care este cea mai nouă broșură, are mai multe piese și poezii ocazionale f. potrivite pentru Crăciun și Anul nou. Prețul 20 lei.

Atât revista „Catedra”, (abonament anual 60 lei) cât și broșurile pom-nite, le recomandăm f. că dură tu-turor cititorilor noștri, cari se ocupă cu educarea tineretului.

Pentru toate, merită o deosebită laudă neobositul conducător al Re-vistei: Dl. D. T. Faur, căruia îi și transmem felicitările noastre sincere.

Adresa: Galați, str. Cuza Vodă 45.

Cadoul de Crăciun, Anul nou, Ziua nașterii, etc. care va produce cea mai mare bucurie unui preot adevărat, va fi „Orologhionul” (cartea de rugăciuni a preotului), care am recenzat-o în numărul trecut.

Pentru doamne și domnișoare, sur-priza cea mai păcută de Crăciun, ori Anul nou, va fi un abonament la „Flori de crin”.

Tineretului (băți și fete) îi veți face o deosebită bucurie și îi veți face un mare bine sufletesc, dacă cel mai apropiat cadou (ori premiu) va fi colecția întreagă a bibliotecii „Presa Bună” — seria istorioare-morale.

Iubitorilor de poezii curate și fru-moase le recomandăm poeziile Păr. I. M. Gârleanu: Lacrimi, Viorele, Trandafiri, Flori de pe drum, Boabe de tămâie. Tip. Sem. Franciscan, Săbăoani, j. Roman. *

În numărul viitor vom recenză mai multe cărți f. însmnate, între cari și unele opere ale distinsului scriitor Sălăjan: Petre Dulfu și altele dela

„Presa Bună”.

În numărul prezent le-am pomenit numai pe acelea, cari au fost actuale numai acum, în vederea Crăciunului, ori legiferării avortului.

POSTA REDACȚIEI

Tuturor colaboratorilor, abonaților și cititorilor noștri iubiți, le dorim sincer, ca Nașterea lui Hristos să le aducă multă mângăiere și pace sufletească, iar Anul nou ce vine, multă bucurie, fericire și sănătate.

Cu numărul prezent, a intrat în Comitetul de Redacție al Revistei Pr. Cornel Andreea, prof. la liceul de băieți din loc, care, până acuma, a fost colaborator extern al Revistei.

Rândurile colaboratorilor revistei s'au întărit prin doi poezi talentați: V. Flueraș — București (vezi recenzia volumului său de poezii „Tatăl nostru” în nr. 10 trecut) și A. G. Delafintinele — Iași (directorul revistei „Grai Moldovenesc”).

Sorei Lucia, celui mai harnic apostol al modestelor noastre străduinți, depuse — la picioarele lui Iisus — prin revista pe care o conducem, îi mulțumim sincer pentru apotolatul său. Am primit banii. Numele celor ce și-au achitat abonamentul, vor fi publicate în Ianuarie. Am primit scrisoarea Dacă mai știți, mai rugăm informații biografice asupra sufletului ales care a fost cândva „Susana Panea”.

Cronica, Răspunsurile și câteva articole, cari nu erau strict legate de nrul prezent (între ele unul al Păr. Redactor) a fost amânate pentru Ianuarie.

Posta Administrației.

Două abonamente de încurajare ne-a trimis Păr. Canonic Dr. Ion Georgescu, Oradea, căruia și pe aceasta cale îi aducem mulțumirile noastre cele mai sincere.

La Administrația Revistei au mai intrat următoarele sume:

Dna Aurora Dr. Vicaș Șimleu	180 Lei
Dra Cornelia Ardelean, Bocșa	120 "
Dra Octavia Corodeanu, Sighet	120 "
Dl. Petre Dulfu prof. București	120 "
Dra Rozalia Deac, Bicău	120 "
Prot. Josif Pataki, Sanislău	120 "
Dra Maria Ursu, Șicu	120 "
Dra Eliza Groza, Timișoara	100 "
Dra Ara Radu, Bicău	120 "
Dra Cristina Dr. Bogdan Ocna Mur.	120 "
Dna Dr. Emilia Stoica	120 "
Dra Rozalia Oprea, Mărghita	120 "
Păr. Gh. Hubic, Vășad	300 "
Dna Timi Aron, Mihăiț	120 "
Dra Luiza Pop, Sântău	120 "
Dna Rozalia Pribac, Marca	180 "
Dna Valeria Oroșan Zălau	60 "
Dna Veturia Cismașiu, Turda	120 "
Dna Elenuța Hulea, Gala de jos	120 "
Păr. Gregoriu Tecca Blaj	120 "
Dra Elena Munteanu Aiudul de sus	120 "
Dl. I. Cloaje Zălau	50 "
Dna Viorica Dr. Migue Turda	120 "
Păr. Ladislau Teglașiu, Timișoara	100 "

Rugăm pe Bunul Isus, să răspundească însuși celor ce, din sărăci ori bogăția lor, se silesc a fi în rând cu abonamentul.

Pe aceia, cari n'ar vrea să mai fie abonați-plătitori, îi rugăm să ne trimită întreaga sumă restantă și, pentru viitor, să renunțe la Revistă. Va fi metodă mai cinstită, decât abonarea fără de plată.

